יופי, נגמרה עוד מלחמה, אמרו החבר׳ה ולפתע - נשמע קול נפץ אדיר ומהמם ■

טיל קרקע תחמושת

סנו״ר יהודה קאופמן

ה שעה היתה שבע בערב בדיוק — המועד שנקבע לתחילת הפסקת האש ביום העשרים ושנים באוקטובר. החברה עוד הספיקו לומר זה לזה — „יופי, נגמרה עוד מלחמה״, כשלפתע, ללא כל אזהרה מוקדמת, נשמע קול נפץ אדיר ומהמם:

„זה היה משהו נורא. עפתי אחורנית ור־איתי הבזק עצום — כמו פטריה אטומית; כדור אש, שהתרומם ויצר בור בעומק של ארבעה מטרים באדמה״. כך מתאר את הה־תפוצצות סרן פ׳ — שליש בגדוד שריון, שחנה בעת הכרזת הפסקת האש על ציר לקסיקון — בואך החווה הסינית.

סמל יהודה קאופמן, קצין הרכב של הג־דוד, לא איבד את עשתונותיו, כפי שהוא נזכר כיום: „ברגעים הראשונים תפסנו כולנו הלם, לא ידענו מה הולך שם, כל מיני גושים של חומר פירוטכני בוער עפו לכל הכיוונים. עד שראינו את הבור, לא הבנו בכלל, שטיל פגע בנו. חשבנו שזה אולי 122 ארוך־טווח...

„הסתכלתי סביבי וראיתי, שמרבית הח־בר״ה ברדיוס של כחמישים מטר ממקום הפגיעה עפו לכל עבר. וכמו שאני עומד ומסתכל — אני רואה פתאום, במרחק של ארבעים מטר בערך, משאיות של תחמושת ודלק המתחילות לבעור. משאית תחמושת אחת החלה להתפוצץ ב,ניחותא׳, כדור־שנים־עשרה, וראיתי גם משאית דלק עולה באש. עשיתי הערכת מצב של שתי שניות — הרמתי את הרגלים והתחלתי לרוץ בכיוון מיכלית הדלק. הזזתי אותה איזה עשרה מט־רים מהמקום, ולפתע ראיתי משאית ,זיל׳ רוסית. המוכרת מהשלל של 67׳, עמוסה ארג־זים ירוקים. השכבה העליונה של הארג־זים וכן החלק האחורי של המשאית עצמה החלו לבעור. אז אמרתי לעצמי ככה: אם זאת משאית של אוכל — שתישרף! בשביל זה לא אסתכן. אבל אם יש עליה תחמושת... ובאותו רגע חשבתי על זה, שהטנקים שלנו, מבחינת תחמושת, נמצאים במצב גרוע. ה־רס״ר הספיק לצעוק לי: ,יהודה אל תסתכן בשביל איזה ,זיל׳ מחורבנת׳, אבל החלטתי שבלי ספק יש כאן ענין של פגזים ולא אוכל — ורצתי לתוך הקבינה של המשאית. ברגע שנכנסתי — חטפתי ,זק׳ אימים בגב: פשוט לא היה שם מושב והתיישבתי בכוח ישר על הרצפה! התחלתי לשחק קצת בכפתורים — והצלחתי להתניע אותה. מזל! רק אחרי כמה ימים הראו לי איך בכלל נוהגים ב־,זיל׳ רוסית.

„טוב — אז התחלתי לנסוע בשלישי, ,פול גז׳, כשהמשא כולו כבר בוער למעלה. הסעתי אותה איזה 250 מטר, עד שנעצרתי בתוך בור השקיה. זינקתי החוצה דרך החלון (מרוב פחד לא ניסיתי אפילו לפתוח את הדלת), לקחתי את המטפה הצמוד לדלת, עליתי על המשא וכיביתי את האש. אחר־כך השלכתי את כל הארגזים לחול, והסתלקתי״.

סמל יהודה קאופמן בן העשרים ושבע, יליד רמת־גן — („מראשוני ילדי המדינה — תכתבי״), שהוא כיום סטודנט למשפטים ב־אוניברסיטת ת״א, מקבל את אות המופת על התושייה ואומץ־הלב הבלתי־רגילים שגילה במעשהו זה.

רות לויאב

עוד כאב הלחמים

רפאל אוחרבי אליאב